

Sygn. akt I Ca 253/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Włodzimierz Wójcicki (spr.)
Sędziowie:	SSO Joanna Rawa SSO Janusz Wyszyński
Protokolant:	Katarzyna Milewska

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 25 maja 2016 r. sygn. akt I C 964/15

I. apelację oddała;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. B. kwotę 1200 złotych tytułem kosztów instancji odwoławczej.

Joanna Rawa W. J. W.

Sygn. akt I Ca 253/16

UZASADNIENIE

Powódka M. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 12.000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia fizyczne wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.03.2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 454,04zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż została poszkodowana w wypadku drogowym z dnia 9.02.2015 r., którego sprawcą była J. B., kierująca pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...), korzystająca z ochrony ubezpieczeniowej w (...) S.A. W związku z zaistniałym wypadkiem dokonała zgłoszenia szkody u pozwanego, wnosząc o przyznanie zadośćuczynienia.

Ubezpieczyciel pismem z dnia 20.04.2015 r. uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił na jej rzecz kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Jej zdaniem, odniesione przez nią urazy powinny być zrekomensowane kwotą zadośćuczynienia w wysokości 12.000 zł, zgodnie z art. 444 i 445 kc wraz z refundacją poniesioną przez nią niezbędnych kosztów leczenia związanych z wypadkiem. Powódka domagała się przy tym odsetek od kwoty zadośćuczynienia od dnia 30.03.2015 r., tj. po upływie 30 dnia od daty zgłoszenia szkody, a które wpłynęło do pozwanego w dniu 29.02.2014 r.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew nie uznał powództwa, wnosząc o jego oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany nie kwestionował okoliczności wypadku z dnia 09.02.2015 r., uznając w toku postępowania likwidacyjnego swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę. Pozwany kwestionował jednakże wysokość dochodzonego przez powódkę zadośćuczynienia wskazując, że jest ono wygórowane i nadmierne w odniesieniu do doznanych przez nią obrażeń. Pozwany kwestionował także roszczenie powódki w zakresie żądania odszkodowania w kwocie 454,04 zł. negował także prawidłowość ustalenia przez powódkę daty początkowej naliczania odsetek z tytułu roszczeń zgłoszonych w pozwie, wskazując, iż datą najwcześniejszą naliczania odsetek może być data następująca po dniu doręczeniu odpisu pozwu pozwanej, tj. 24.08.2015 r. Ewentualne roszczenie odsetkowe powinno być liczone od dnia wydania wyroku w sprawie.

Powódka M. B. w piśmie procesowym z dnia 15.03.2016 r., rozszerzyła powództwo z tytułu zadośćuczynienia do kwoty 18.000 zł.

Sąd Rejonowy w Łomży wyrokiem z 25 maja 2016 r. w sprawie I C 964/15 zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. B. kwotę 15.173,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 3.04.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty (punkt I), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (punkt II) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.467,04 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt III).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 09.02.2015 r. miała miejsce kolizja drogowa, w której poszkodowaną była M. B.. Na miejscu zdarzenia powódka odmówiła zaoferowanej jej pomocy i została zabrana do domu przez swego syna. Powódka odczuwała ogólne rozbicie, a po powrocie do domu uskarżała się na dolegliwości bólowe ze strony szyi, ograniczenia ruchomości szyi, guza na głowie oraz widniejących na jej ciele siniaków. Powódka we własnym zakresie stosowała żele, maści i leki przeciwbólowe.

Ze względu na nasilające się dolegliwości bólowe i brak poprawy stanu zdrowia powódka we własnym zakresie w dniu 11.02.2015 r. udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala Wojewódzkiego w Ł.. Po przeprowadzonym badaniu lekarskim i wykonaniu diagnostyki radiologicznej (rtg głowy, kręgosłupa szyjnego, stawów kolanowych) postawiono rozpoznanie: „skręcenie kręgosłupa szyjnego z naderwaniem więzadła nadkolecowego, stłuczenie głowy oraz stłuczenia obu stawów kolanowych. Z tych względów zalecono powódce kontrolę w (...), noszenie kołnierza ortopedycznego oraz stosowanie żelu (...) miejscowo.

Dalsze leczenie powódka kontynuowała w Poradni Urazowo-Ortopedycznej Szpitala Wojewódzkiego w Ł., gdzie zgłaszała się na okresowe kontrole. Powódka była również kierowana do Izby Przyjęć Neurologicznej bez hospitalizacji. Po konsultacji neurologicznej zalecono poszkodowanej P. 24 mg i kontrolę w (...). Dnia 25.02.2015 r. powódka zgłosiła do Poradni (...) Lecznicy Szpitala Wojewódzkiego w Ł.. Pacjentce zalecono wówczas krioterapię na odc. C kręgosłupa, ćwiczenia w odciążeniu C-kręgosłupa, ćwiczenia samo wspomagane stawów barkowych, ćwiczenia izometryczne mięśni karku, (...) na C-kręgosłupa oraz wystawiono skierowanie do ośrodka rehabilitacji dziennej. W dniach 1.04.2015 r. – 30.04.2015 r. powódka była leczona w Ośrodku (...) w Ł.. W trakcie leczenia powódka korzystała z różnorodnych zabiegów, w tym ćwiczeń w odciążeniu odc. C kręgosłupa, terapii M. odc. C kręgosłupa, prądów T., masażu wodnego, Fango na odc. C kręgosłupa. Powódka w dniu 22.03.2015 r. zgłosiła się do Poradni Neurologicznej

Szpitala Wojewódzkiego w Ł.. Zalecono leki (...), rehabilitację i witaminy. Powódce wystawiono skierowanie na badanie MR kręgosłupa odcinka szyjnego na luty 2016 r.

Obecnie powódka jest osobą sprawną i samodzielną. Po zastosowanym dotychczas leczeniu, dolegliwości ze strony kręgosłupa szyjnego są niewielkie. Występują u niej nieznaczne ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego w zakresie zgięcia i rotacji w lewo. Aktualnie nie stwierdzono bolesności uciskowej kręgosłupa szyjnego oraz dolegliwości ze strony stawów kolanowych.

Obrażenia ciała jakich doznała powódka dostarczały dolegliwości bólowych, które w początkowym okresie były bardziej nasilone. Zastosowanie unieruchomienia kręgosłupa szyjnego kołnierzem ortopedycznym oraz wdrożenie leczenia farmakologicznego złagodziło dolegliwości bólowe.

Doznane przez powódkę urazy, przebyty więzadłowy uraz kręgosłupa szyjnego, który wymagał leczenia farmakologicznego i unieruchomienia w kołnierzu ortopedycznym oraz stwierdzone obecnie dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego oraz niewielkie ograniczenia ruchomości spowodowały u powódki długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %.

Mimo utrudnienia wykonywania pewnych czynności życiowych, powódka nie wymagała pomocy osób trzecich. Pomimo unieruchomienia kręgosłupa szyjnego powódka była w stanie samodzielnie przemieszczać się, ubierać, zmieniać pozycje ciała, spożywać posiłki, załatwiać potrzeby fizjologiczne, wykonywać podstawowe czynności higieniczne. Leczenie powypadkowe powódki nie było przy tym zbyt uciążliwe. Pewną niegodnością była konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego, ale spełniał on także funkcję przeciwbólową.

Aktualne rokowania odnośnie stanu zdrowia powódki związanego z obrażeniami ciała poniesionymi wskutek wypadku drogowego są dobre. Po zastosowanym procesie leczenia powódka zgłasza tylko okresowe dolegliwości bólowe ze strony szyi. Badaniem przedmiotowym stwierdzono tylko nieznaczne ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego, bez bolesności uciskowej. Przebyty uraz więzadłowy kręgosłupa szyjnego może w przyszłości wpłynąć na wcześniejszy rozwój zmian zwyrodnieniowych i stopień ich zaawansowania. Dalsze leczenie rehabilitacyjne może przyczynić się do poprawy ruchomości kręgosłupa szyjnego i zmniejszenia dolegliwości bólowych, jednakże nie może to automatycznie prowadzić do wniosku o powrocie powódki do stanu zdrowia sprzed wypadku. Przebyte przez nią urazy będą predysponować ją do wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że koszt leczenia powódki wyniósł 173,04 zł.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że powódka doznała także cierpienia psychicznego. W dniu 23.02.2015 r. zgłosiła się do Poradni Psychiatrycznej z trudnościami w zasypianiu, dusznościami, zawrotami głowy, problemami z koncentracją. Wypisano jej lek uspokajający, lek przeciwłękowy i poprawiający sen. Powódka odbyła jeszcze kilka wizyt tj. w dniu 9.03.2015 r., 24.04.2015 r., 6.08.2015 r. i 6.10.2015 r. Wskutek przyjmowanych leków powódka stała się nieco spokojniejsza, jednak nadal miewała problemy ze snem i skupieniem uwagi.

Powódka M. B. przed przedmiotowym wypadkiem funkcjonowała jako osoba zdrowa psychicznie. Odznaczała się dobrym przystosowaniem społecznym, naturalnym optymizmem, dobrą wydolnością życiową, znaczną odpornością na stres. Wypadek wyzwolił u niej objawy reakcji adaptacyjnej, którą leczyła. Nasilenie objawów było początkowo dość znaczne, później powoli zmniejszało się. Wskutek doznanych przez nią cierpienia doszło do długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, trwającego około 8 miesięcy. Aktualnie nie zaobserwowano u niej żadnych objawów świadczących o przeżywaniu niepokoju czy lęku. Obecnie można mówić o ustępowaniu ostatnich śladów reakcji adaptacyjnej, a sprzyja temu silna osobowość powódki. Nie wystąpił u niej zespół stresu pourazowego. U M. B. występowały pospolitsze i lżejsze zaburzenia, czyli reakcje adaptacyjne. Rozmiar cierpienia psychicznego na skutek wypadku z dnia 09.02.2015 r. był typowy dla osób, które w wyniku wypadku komunikacyjnego doznały realnego uszczerbku na zdrowiu ogólnym w postaci niewielkiego uszkodzenia kręgosłupa szyjnego. Powódka w związku z cierpieniami psychicznymi doznała

długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1 %. Rokowania na przyszłość co do stanu jej zdrowia są dobre i możliwy jest pełny powrót do stanu zdrowia psychicznego sprzed wypadku.

Pismem z dnia 23.02.2015 r. powódka wystąpiła do (...) S.A. z wezwaniem do zapłaty kwoty zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł oraz odszkodowania w wysokości 30.000 zł w związku z doznanymi urazami, będącymi skutkiem wypadku drogowego z 9.02.2015 r., które wypłynęło do ubezpieczyciela dnia 2.03.2015 r. Pozwany (...) S.A decyzją z dnia 20.04.2015 r. przyznał poszkodowanej M. B. zadośćuczynienie w kwocie 3.000 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie na podstawie art. 444§1 kc oraz art. 445§1 kc w zw. z art. 415 kc. W ocenie Sądu powódka wykazała, że uszkodzenia ciała, jakich doznała w następstwie zdarzenia z dnia 9.02.2015 r., miały swoje ujemne następstwa, tak w sferze cierpień fizycznych, jak i psychicznych. Sąd Rejonowy wskazał, że bezsprzecznie M. B. w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznała urazów, które ze względu na stopień nasilenia i czas trwania wpłynęły na prawidłowe funkcjonowanie jej organizmu. W tym przedmiocie Sąd Rejonowy podzielił w całości wyjaśnienia powódki oraz jej zeznania złożone podczas przesłuchania w charakterze strony (k.-191v-192) w zakresie, w jakim wskazała przebieg procesu leczenia, odczuwalne dolegliwości będące skutkiem przedmiotowego zdarzenia oraz ich wpływ na czynności życia codziennego. Wskazał, że jej relacja znajduje odzwierciedlenie w znajdujących się w aktach kartach leczenia powódki z Wojewódzkiej Przychodni (...) w Ł. i (...) w Ł. (k.-26, 33, 73). Sąd Rejonowy w całości podzielił opinię biegłych z zakresu ortopedii i rehabilitacji oraz opinię biegłego sądowego z zakresu psychiatrii. Na podstawie opinii biegłych M. K. i C. K. Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w szczególności w przedmiocie obrażeń doznanych przez powódkę w wyniku wypadku, jej obecnego stanu zdrowia, rozmiaru doznanych cierpień fizycznych, zastosowanego leczenia, wysokości i rodzaju doznanego uszczerbku na zdrowiu, czasu trwania leczenia i rekonwalescencji po wypadku oraz ich uciążliwości oraz rokowań co do stanu zdrowia powódki na przyszłość. Na podstawie opinii biegłego sądowego J. C. Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne co do rozmiaru doznanych przez powódkę cierpień psychicznych na skutek wypadku, ich uciążliwości i czasookresu ich trwania, wysokości uszczerbku na zdrowiu oraz rokowań co do stanu zdrowia psychicznego powódki na przyszłość.

Określając kwotę zadośćuczynienia w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy miał na uwadze, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym. Nie ma możliwości precyzyjnego określenia doznanej przez osobę krzywdy. Szczególnie trudno jest przełożyć doznane cierpienia na konkretną kwotę pieniężną. Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę okoliczności wynikającego z ustalonego stanu faktycznego uznał, iż w niniejszej sprawie w celu naprawienia szkody niemajątkowej odniesionej przez M. B. w wyniku przedmiotowego zdarzenia w pełni uzasadnione jest zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 15.000 zł. Zadośćuczynienie w tej wysokości wraz z kwotą 3.000 zł, otrzymaną od pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego, zdaniem Sądu będzie stanowiło dla powódki odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do czasookresu i stopnia nasilenia cierpień. Konsekwencją tego zdarzenia, za które wyłączną winę ponosi kierująca pojazdem O. (...), było bowiem trwałe uszkodzenie ciała M. B. i związane z tym liczne cierpienia fizyczne i psychiczne. Sąd Rejonowy wskazał, że cierpienia fizyczne trwały kilka tygodni i były związane ze skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa i noszeniem kołnierza ortopedycznego. Podjęty przez powódkę proces leczenia był długotrwały i nie został jeszcze zakończony, a skutki zdarzenia może odczuwać jeszcze w przyszłości.

Na podstawie dokumentacji medycznej i przedstawionych faktur Sąd Rejonowy ustalił, że koszt zakupu leków związanych z doznanymi przez powódkę w wyniku wypadku urazami wyniósł 173,04 zł i taką też kwotę Sąd rejonowy zasądził na rzecz powódki tytułem odszkodowania.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc i art. 817 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), tj. po upływie 30 dni od daty zgłoszenia roszczenia przez powódkę ubezpieczycielowi, co nastąpiło w dniu 2.03.2015 r. (por. wyrok i uzasadnienie SN z 24.07.2014 r. II CSK 595/13).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 kpc oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany. Wyrok zaskarżył w części, tj. w zakresie zasądzonej w punkcie I wyroku kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty za okres od 03.04.2015 r. do 31.12.2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od 10.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz w części orzekającej o kosztach postępowania, tj. objętej punktem III wyroku. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc, mające wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii C. K. i biegłego sądowego z zakresu rehabilitacji M. K. dotyczącej powódki polegający na przyjęciu, iż procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki wynoszący 5% ma charakter trwały podczas, gdy z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i rehabilitacji wynika, iż uszczerbek na zdrowiu powódki ma zdecydowanie charakter przemijający;

2) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc, mające wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenie życiowego ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii J. C. polegającą na przyjęciu, iż procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki wynoszący 1% ma charakter trwały podczas gdy z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii wynika, iż uszczerbek na zdrowiu powódki ma zdecydowanie charakter przemijający;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 444 § 1 kc oraz art. 445 § 1 kc w zw. z art. 415 k.c. poprzez przyjęcie, iż powódce przysługuje zadośćuczynienie w zasądzonej wysokości podczas gdy prawidłowa ocena dowodów winna prowadzić do wniosku uzasadniającego oddalenie powództwa ponad kwotę 5173,04 zł (w tym 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 173,04 zł tytułem odszkodowania).

Wskazując na powyższe wniósł o zamianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenia powództwa ponad kwotę 5.173,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 03.04.2015 r. do 31.12.2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, z tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji w całości i o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była niezasadna.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne, jak też podziela wywód prawny tego Sądu. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego została przeprowadzona wnikliwie i wszechstronnie, w ramach swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 § 1 k.p.c., co w konsekwencji pozwoliło Sądowi Rejonowemu na wyciągnięcie trafnych wniosków i podjęcie prawidłowego rozstrzygnięcia.

Analizując treść stawianych przez skarżącego zarzutów Sąd Okręgowy nie doszukał się wśród nich zarzutu, który mógłby skutecznie doprowadzić do zmiany zaskarżonego orzeczenia w postulowanym przez skarżącego zakresie.

Skarżący zarzucał zaskarżonemu wyrokowi naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów z opinii biegłych, która zdaniem skarżącego polegała na błędnym przyjęciu, iż stwierdzony procentowy uszczerbek na zdrowiu ma charakter trwały, podczas gdy z opinii wynika, że ma on charakter przemijający. Tak sformułowany zarzut z jednej strony obejmował dokonanie ustaleń faktycznych przy

naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, to jest art. 233 § 1 kpc, z drugiej zaś strony wskazywał na sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Obejmował on zatem dwa wykluczające się wzajemnie zarzuty. A mianowicie zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych z powodu naruszenia zasad oceny dowodów oraz sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego.

Skarżący na poparcie pierwszego zarzutu nie wskazał, jakie kryteria oceny dowodów z opinii biegłych sądowych zostały naruszone. Apelacja w ogóle nie wskazywała, w czym miałyby się wyrażać wadliwa ocena tegoż dowodu, ani też w ogóle nie odnosiła się do oceny dowodów przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W tym stanie rzeczy należało stwierdzić, że skarżący w ogóle nie kwestionował dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny opinii biegłych, które to opinie zostały uznane w całości za wiarygodne.

W rozpoznawanej sprawie skarżący podnosząc zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc wskazywał natomiast, że Sąd Rejonowy w sposób sprzeczny z opinią biegłych ustalił, że procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki ma charakter trwały, podczas gdy z opinii wynika, iż ma on charakter przemijający. Wskazywał zatem ustalenia Sądu pierwszej instancji, które miałyby być nieprawidłowe oraz wskazywał dowody uznane przez ten Sąd za wiarygodne, z którymi ustalenia te miałyby pozostawać w sprzeczności. Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 233 § 1 kpc w istocie zatem dotyczyły sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i jako takie powinny zostać sformułowane.

Jeśli chodzi o zarzuty sprzeczności istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, podniesione w punkcie 1 i 2 apelacji, to były one całkowicie bezzasadne. Zgodnie z opinią biegłych sądowych z zakresu ortopedii i rehabilitacji obrażenia ciała jakich doznała powódka w wyniku wypadku spowodowały długotrwałe skutki w postaci 5% uszczerbku na zdrowiu – ze względu na przebyty więzadłowy uraz kręgosłupa szyjnego, który wymagał leczenia farmakologicznego i unieruchomienia w kołnierzu ortopedycznym oraz stwierdzone obecnie dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego oraz niewielkie ograniczenia ruchomości. W opinii biegli wskazali, że na chwilę obecną powódka zgłasza tylko okresowe dolegliwości bólowe ze strony szyi, a badanie przedmiotowe wykazuje tylko nieznaczne ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego, bez bolesności uciskowej. Z opinii biegłych nie wynika zatem, jak słusznie wskazuje skarżący, iż stwierdzony o powódki uszczerbek na zdrowiu będący następstwem zdarzenia, ma charakter trwały. Nie ma jednak racji skarżący, że Sąd Rejonowy dokonał w tym przedmiocie ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią ww. opinii. Treść uzasadnienia Sądu Rejonowego na to nie wskazuje. Przeciwnie uzasadnienie Sądu pierwszej instancji prowadzi do wniosku, że poczynione przez tenże Sąd ustalenia faktyczne są prawidłowe i zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Na stronie 4 uzasadnienia Sąd Rejonowy powołując się na opinię biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, ustalił bowiem, że doznane przez powódkę urazy spowodowały u niej długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Tożsame uwagi należało poczynić odnośnie opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii oraz poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych w przedmiocie stwierdzonego przez biegłego uszczerbku na zdrowiu, który zarówno w myśl opinii i jak i ustaleń Sądu pierwszej instancji miał charakter długotrwały, trwający około 8 miesięcy (str. 5 uzasadnienia).

Powyższe skutkuje, że omówione zarzutu skarżącego są nieuzasadnione.

Wbrew zarzutowi podniesionemu przez skarżącego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się również naruszenia przepisu art. 444§ 1 kc, art. 445 § 1 kc w zw. z art. 415 kc. Pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności za szkody doznane przez powódkę w wyniku przedmiotowego wypadku. W wywiedzonej apelacji nie zgodził się jedynie z wysokością zasądzoną przez Sąd Rejonowy kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia uznając, iż odpowiednim całkowitym zadośćuczynieniem powódce za krzywdę winna być kwota 8.000 zł, a zatem po pomniejszeniu jej o wypłaconą już kwotę 3.000 zł Sąd Rejonowy winien był zasądzić na rzecz powódki jedynie kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Takiego stanowiska nie można podzielić przywołując powszechnie przyjęte w piśmiennictwie i orzecznictwie zasady ustalania wysokości rekompensaty w związku z doznąą krzywdą.

Sąd Okręgowy przypomina, iż przewidziane w art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. W ten sposób ujawnia się, akcentowany w judykaturze, kompensacyjny charakter zadośćuczynienia pieniężnego (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, OSP 2010 r., nr 5, poz. 47; z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005 r., nr 2, poz. 40 oraz z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/2003, niepubl.). W orzecnictwie przyjmuje się, że określenie "odpowiedniej sumy" powinno być dokonane przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza rodzaju i rozmiaru doznanych obrażeń, czasokresu, uciążliwości procesu leczenia i dostosowawczej rehabilitacji, długotrwałości nasilenia dolegliwości bólowych, konieczności korzystania z opieki i wsparcia innych osób oraz jej zakresu, trwałych następstw tych obrażeń w sferze fizycznej i psychicznej oraz ograniczeń, jakie wywołują w dotychczasowym życiu, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, zmiany charakteru zatrudnienia, trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu. Sąd, ważąc odpowiedniość zadośćuczynienia, musi mieć na względzie, że życie, zdrowie i integralność cielesna człowieka są dobrami najcenniejszymi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2010 r., IV CSK 126/10, niepubl.). Podnosi się, że wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne. Określenie wysokości zadośćuczynienia zależy od uznania sądu i powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich wskazanych okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Przy tym korygowanie przez sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, czyli albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2011 r, sygn. I PK 275/10, publ. LEX nr 1095800).

Wskazanym powyżej wymogom zaskarżone orzeczenie czyni zadość, a zawarte w apelacji zarzuty stanowią wyłącznie polemikę pozwanego ze stanowiskiem Sądu. Jak wynika z opinii biegłych, powódka w związku z zaistniałym wypadkiem doświadczyła zarówno cierpień fizycznych jak i psychicznych. Obrażenia ciała jakich doznała dostarczyły jej dolegliwości bólowych, które zwłaszcza w początkowym okresie były bardziej nasilone a zostały złagodzone zastosowaniem unieruchomienia kręgosłupa szyjnego kołnierzem ortopedycznym oraz wdrożeniem leczenia farmakologicznego. Przez okres 6 tygodni powódka nosiła wspomniany kołnierz ortopedycznym, który wprawdzie pełnił funkcję przeciwbólową, ale jednocześnie stanowił dla powódki niedogodność związaną z ograniczeniem ruchomości. Zdarzenie skutkowało długotrwałym 5% uszczerbkiem na zdrowiu powódki. Powódka na chwilę obecną odczuwa okresowe dolegliwości bólowe ze strony szyi oraz ma nieznaczne ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego, co w opinii biegłych uzasadnia dalsze leczenie rehabilitacyjne. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd Rejonowy wziął również pod uwagę, cierpienia psychiczne powódki, które skutkowały długotrwałym (8 miesięcznym) uszczerbkiem na zdrowiu psychicznym w wysokości 1%. Sąd Okręgowy zauważa ponadto, iż nie można pominąć faktu, iż powódka nie była sprawcą zdarzenia drogowego oraz możliwych skutków w postaci stresu i obawy przed przyszłym prowadzeniem pojazdu przez powódkę. W tej sytuacji w ocenie Sadu Okręgowego kwota 18.000 zł (zasądzona kwota 15.000 zł oraz przyznana przez ubezpieczyciela kwota 3.000 zł) jest adekwatna do tego, co powódka wycierpiała z powodu przedmiotowego zdarzenia i w żadnym razie nie można mówić o rażącym wygórowaniu w stosunku do stwierdzonego obiektywnie uszczerbku na zdrowiu, doznanych cierpień i skutków w codziennym funkcjonowaniu powódki. Uwzględnia wszystkie elementy niezbędne do prawidłowego ustalenia odpowiedniej z tego tytułu kwoty.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy uznał apelację za bezzasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.).